

850

UCHWAŁA Nr 507 RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lipca 1955 r.

zmieniająca uchwałę z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania niektórych cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i stawek taryfowych oraz określenie wytycznych do ich ustalenia.

Na podstawie art. 2 i 3 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W § 1 uchwały nr 406 Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania niektórych cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i stawek taryfowych oraz określenie wytycznych do ich ustalenia (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-57, poz. 722, Nr A-96, poz. 1336,

Nr A-115, poz. 1495 i z 1954 r. Nr A-50, poz. 683) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może przekazywać właściwym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz centralnym związkom lub centralom spółdzielni uprawnienia do ustalenia cen, opłat i stawek określonych w ust. 1”.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

851

UCHWAŁA Nr 508 RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lipca 1955 r.

w sprawie zasad realizowania i finansowania niektórych drobnych inwestycji w zakresie mechanizacji i doskonalenia produkcji, realizowania projektów racjonalizatorskich oraz uruchomienia produkcji ubocznej artykułów powszechnego użytku.

W celu stworzenia dla państwowych przedsiębiorstw szerszych możliwości i dogodnych warunków realizowania niektórych drobnych inwestycji Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. W trybie niniejszej uchwały mogą być realizowane drobne inwestycje nie objęte limitami planu inwestycyjnego, których całkowity koszt jednostkowy nie przekracza kwoty 100 tysięcy złotych, a które polegają na:

- 1) mechanizacji procesów produkcyjnych,
- 2) doskonaleniu technologii produkcji,
- 3) realizowaniu projektów racjonalizatorskich,
- 4) uruchomieniu produkcji ubocznej artykułów powszechnego spożycia.

2. Inwestycje, o których mowa w ust. 1, zalicza się do odrębnej kategorii inwestycji pozalimitowych i nie mają wobec nich zastosowania przepisy uchwały nr 246 Rady Ministrów z dnia 4 kwietnia 1953 r. w sprawie inwestycji pozalimitowych (Monitor Polski Nr A-36, poz. 452) oraz instrukcji o inwestycjach pozalimitowych, stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 28 maja 1953 r. (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-58, poz. 737 i z 1954 r. Nr A-77, poz. 911).

§ 2. Inwestycje określone w § 1 ust. 1 mogą być realizowane wyłącznie przy zachowaniu następujących warunków:

- 1) wykonane roboty lub dokonane zakupy powinny dać w przeciągu roku od ich wykonania określony efekt gospodarczy lub użytkowy, powodujący obniżenie kosztów własnych i poprawę wyników finansowych w wysokości równej co najmniej wartości dokonanego nakładu;
- 2) planowane roboty i zakupy powinny być wykonane w okresie 3 miesięcy od dnia zatwierdzenia sporządzonego dla nich planu rzeczowo-finansowego; w wyjątkowych uzasadnionych gospodarczo przypadkach okres ten może być przedłużony za zgodą jednostki nadrzędnej do 6 miesięcy.

§ 3. 1. Przedsiębiorstwo sporządza plan rzeczowo-finansowy zamierzonych inwestycji na podstawie protokołu sporządzonego przez specjalnie powołaną komisję ustalającą uzasadnienie techniczne i ekonomiczno-finansowe zamierzonej inwestycji.

2. Plany rzeczowo-finansowe zatwierdza dyrektor przedsiębiorstwa. Zatwierdzony plan rzeczowo-finansowy wraz z protokołem, o którym mowa w ust. 1, jest podstawą do ubiegania się o kredyt bankowy na finansowanie objętych planem inwestycji oraz — po przyznaniu tego kredytu — jest podstawą do rozpoczęcia robót i dokonywania zakupów.

§ 4. Inwestycje polegające na robotach powinny być wykonywane w zasadzie systemem gospodarczym. W razie konieczności dopuszcza się jednak możliwość realizowania ich również systemem zleceń.

§ 5. 1. Finansowanie inwestycji realizowanych w trybie niniejszej uchwały dokonywane jest z krótkoterminowego kredytu bankowego udzielanego przez banki finansujące działalność eksploatacyjną przedsiębiorstw.

2. Kredyt, o którym mowa w ust. 1, jest udzielany do wysokości faktycznie poniesionych kosztów, nie przekraczających kwot zaplanowanych w zatwierdzonym planie rzeczowo-finansowym.

3. Kredyt może być wykorzystywany w okresie przewidzianym na wykonywanie robót i zakupów, z tym że termin jego spłaty upływa po 12 miesiącach licząc od końca miesiąca, w którym nastąpiło oddanie inwestycji do eksploatacji, nie później jednak niż po 12 miesiącach od planowanego terminu wykonania inwestycji.

4. Oprocentowanie kredytu, o którym mowa w ust. 3, wynosi 2% w stosunku rocznym.

§ 6. 1. Źródłem spłaty kredytu bankowego na finansowanie inwestycji realizowanych w trybie niniejszej uchwały jest w zasadzie ponadplanowy zysk przedsiębiorstwa, osiągnięty w wyniku tych inwestycji.